

תת"ע 10709/08/13 - מדינת ישראל נגד עפר שרון

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תתע"א 10709-08-13 מדינת ישראל נ' שרון
תיק חיצוני: 30250227227

בפני	כב' השופטת איילת גרבי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עפר שרון

הכרעת דין

1. ביום 15.9.13 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 54 א' לתקנות התעבורה, קרי נהיגה במהירות של 161 קמ"ש, העולה על מהירות של 90 קמ"ש המצויינת בתמרוך בכוון נסיעתו של הנאשם.

במועד הקבוע להקראה ביקשה הנאשם לפטור אותו מהתייצבות להקראה וביקש לכפור בעובדות המיוחסות לו ובאשמה המיוחסת לו, והפנה לאמור בבקשתו לביטול הפסילה המנהלית, בנסיבות אלה ביקש לקבוע את התיק לשמיעת ראיות.

נוכח הכפירה האמורה בעובדות המיוחסות לנאשם, נקבע התיק לשמיעת הראיות.

2. במועד שמיעת הראיות העיד מטעם המאשימה השוטר סוסיא אבנר - עת/1, ומטעמו הוגשו ההזמנה לדין וכתב האישום אשר הוגש וסומן כת/1, זכרון דברים להפעלת מכשיר מדידה מסוג "דבורה" אשר סומן כת/2 וכן טופס אישורי המסירה אשר הוגש וסומן כת/3.

הנאשם בעצמו העיד וכן רעייתו - ריטה שרון.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

3. יצוין כבר כעת באשר לאופן בו כפר הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, כי הנאשם הפנה

את בית המשפט לבקשתו לביטול פסילתו המנהלית.

בית המשפט נמנע מעיון בהחלטה שניתנה במסגרת פסילתו המנהלית של הנאשם, שכן כאמור ברוב המקרים בהם נדונות בקשות לביטול פסילה המנהלית, נחשף בית המשפט הדין בבקשה, לעברו התעבורתי של מגיש הבקשה.

על כן ראה בית המשפט באופן הכפירה כאמור, ככפירה כללית בעובדות המיוחסות לנאשם, והתיק נקבע לשמיעת הראיות.

יחד עם זאת בעת חקירתו הנגדית של הנאשם עומת עם טענותיו כפי שהועלו בין היתר בפני הקצין במסגרת השימוע שנערך לו, והנאשם בעצמו הפנה בעת חקירתו הנגדית של עד המאשימה לקביעות וטענות שהועלו במסגרת הבקשה לפסילה מנהלית, ואולם כל אלה בשלב שלאחר תחילת המשפט.

4. מטעם המאשימה העיד כאמור אבנר סויסה אשר ערך את דו"ח ההזמנה לדין וכן את זכרון הדברים להפעלת מכשיר "הדבורה".

המסמכים אשר נערכו על ידי עד המאשימה הוגשו במקום חקירתו הראשית, והנאשם הודיע כי הוא מכיר את המסמכים והם לא שנויים במחלוקת.

5. הנאשם העלה מספר טענות הגנה, כפי שיפורט להלן ואשר עלו מחקירתו הראשית.

ראשית, טען הנאשם כי נהג ברכב במהירות של כ-90 קמ"ש שכן ברכב היו עמו שני ילדיו בני 12 ותינוק בן שנה וחודשיים, וכי מעולם לא נהג במהירות המיוחסת לו. עוד טען הנאשם כי הינו פעיל מאד בנושא של מניעת תאונות דרכים ולכן לא נהג במהירות המיוחסת לו.

עוד טען הנאשם כי כאשר השוטר טען בפניו לאחר שנעצר כי נהג במהירות של 166 קמ"ש, הנאשם הכחיש את הטענה ולטענתו ביקש כי המהירות המיוחסת לו תוצג לפניו, ואולם לטענתו המהירות לא הוצגה לפניו מעולם.

עוד טען הנאשם כי בקטע הכביש בו נתפס נסעו ליד רכבו עוד לפחות 5 מכוניות מאותו סוג, קרי מכוניות מזדה, ויתכן כי רכב אחר הוא זה שנהג במהירות האמורה. (עמוד 3 לפרוטוקול שורות 8-9 חקירתו הנגדית של עד המאשימה).

6. עוד טען הנאשם בחקירתו הראשית כי מאחר שמעולם לא נהג במהירות המיוחסת לו, ביקש כי המהירות תוצג לפניו שכן יתכן כי מאחר שמדובר ברכב שכור, ביקש לבדוק את המהירות המיוחסת לו.

יצוין בשלב זה כי מטעם המאשימה הוגש זכרון הדברים להפעלת מכשיר "הדבורה", אשר נערך על ידי עד המאשימה, וביחס לתקינות המכשיר, טען הנאשם בחקירתו הנגדית בבית המשפט באופן מפורש וחד משמעי כי:

"אין לי טענות נגד המכשירים" (עמוד 8 לפרוטוקול, שורה 4).

גרסת המאשימה

7. עד המאשימה נחקר על ידי הנאשם ונשאל באיזו מהירות נהג הוא עצמו בעת אכיפת העבירה, וזה השיב כפי שנרשם בזכרון הדברים, כי נהג במהירות של 109 קמ"ש, קרי 19 קמ"ש מעל המהירות המותרת באותו קטע כביש.

באשר לטענת הנאשם כי עד המאשימה נהג במהירות גבוהה מהמהירות המותרת, השיב עד המאשימה, כי על פי הנחיות אגף התנועה נידת רשאית לנהוג במהירות של עד כ-120 קמ"ש ללא סיבה מיוחדת תוך שיגרה ואכיפה.

יצוין כי הנחיות אלה לא הוצגו לבית המשפט, יחד עם זאת מדובר בשוטר אשר בעת הנהיגה כאמור מילא את תפקידו באכיפת עבירות תנועה, ועצם העובדה כי נהג במהירות הגבוהה ב-19 קמ"ש מהמהירות המותרת באותו קטע כביש, ועשה זאת במסגרת אכיפת עבירות תנועה, אין בעובדה זו כדי לאיין ולשלול את ביצועה לכאורה של העבירה המיוחסת לנאשם (לכל היותר ניתן בנסיבות אלה לבדוק את טענת הנאשם במסגרת המתאימה לחקירת שוטרים).

עד המאשימה בחקירתו הנגדית חזר על המצוין בטופס זכרון הדברים, כי רכבו של הנאשם היה בודד מולו ובכוון נסיעתו, עד המאשימה ראה את הרכב וזיהה אותו ולפיכך "ננעל" על רכבו של הנאשם.

8. עד המאשימה עומת עם טענת הנאשם כי דובר בעומס תנועה וכי באותו קטע כביש היו לטענת הנאשם עוד לפחות חמש מכוניות מסוג מזדה 3, קרי מהסוג בו נהג הנאשם, ושחלקן אף הושכרו מאותה חברת השכרה ממנה שכר הנאשם את רכבו.

לעניין זה השיב עד המאשימה כי אינו עוסק בספירת מכוניות, אלא במדידת כלי רכב והרכב הספציפי הנקלט במהירות גבוהה, הוא זה שנעצר.

9. עד המאשימה הסביר כי על אף מהירות נסיעתו סטה לשול הדרך וביצע פניית פרסה שכן מדידת המהירות בוצעה נגדית לכוון הניידת ובלם בחוזקה.

עד המאשימה חזר על טענתו כי רכבו של הנאשם היה בודד בכוון נסיעתו, בקטע הספציפי בו נמדד וכן חזר על הטענה כי מהירות מדידת רכבו של הנאשם עמדה על 166 קמ"ש (לפני הפחתה).

10. כאשר נשאל עד המאשימה כיצד למרות הבדלי המהירויות בין רכבו ובין הרכב הנמדד עלה בידו לשמור

על קשר עין, השיב כי לא עצר את הניידת שכן לא יכול היה לבצע פניית פרסה מהירה, אלא בלם, ביצע פניית פרסה עם חריקת צמיגים ואז האיץ אחרי הרכב הנמדד ובשלב זה גם מהירות הרכב הנמדד ירדה באופן משמעותי שכן הנאשם הבחין בניידת, בלם ובסופו של יום נעצר.

על כן טען עד המאשימה, כי איננו סבור שמהירותו של הרכב הנמדד עמדה לאורך כל הדרך על 166 קמ"ש, ולפיכך ניתן היה בנסיבות אלה לשמור על קשר עין רצוף.

עד המאשימה שלל את טענת הנאשם כי דובר בשעת עומס וכלי רכב נוספים רבים באותו קטע כביש, כמו כן שלל את האפשרות כי רכב אחר הוא הרכב שנמדד במהירות האמורה ולא רכבו של הנאשם.

עד המאשימה ציין בחקירתו הנגדית כי מקום מגוריו הוא באיזור הערבה, ועל כן ידיעותיו לגבי שעות העומס, להבדיל מטענתו של הנאשם בעניין זה, מבוססות מתוקף האמור.

יצוין עוד בעניין זה כי הפנייתו של הנאשם לקביעתו לכאורה של המותב הדין בבקשה לביטול פסילה מנהלית, כי לכאורה דובר בשעת עומס, איננה נכונה שכן זו צויינה כנטענת מפי הנאשם ולא כעובדה שהוכחה. (עוד באשר לקביעות במסגרת הבקשה לביטול פסילה מנהלית, בהמשך).

11. עד המאשימה אישר בחקירתו הנגדית כי הציג בפני הנאשם את מהירות נסיעתו, ואולם הנאשם הוא זה שלא רצה לראות את המהירות שהוצגה לפניו, לטענתו הנאשם נמנע מלהסתכל על הצג ואילו הנוסעת שהיתה עם הנאשם אשר בדיעבד התברר כי הינה אשתו של הנאשם מסרה לנאשם את המהירות אשר הוצגה על המסך.

עד המאשימה חזר על גרסתו כי כאשר הוצגה בפני הנאשם מהירות נסיעתו, התעקש שלא להביט בצג. עד המאשימה עומת עם טענה נוספת של הנאשם, ולפיה במקום המיועד לרישום "דברי הנהג" נרשמו דברים אחרים. עד המאשימה ציין כי במהלך רישום הדו"ח נזכר בדברים נוספים ומחשש שלא יזכור אותם מאוחר יותר נרשמו במקום בו נרשמו. לעניין זה יצוין כבר כעת כי העובדה כי לא היה בטופס הדו"ח מקום פיסית, הדרוש לרישום "דברי הנהג", איננה שוללת את אמיתות הדברים שנרשמו.

12. אני סבורה כי גרסת המאשימה כפי שבאה לידי ביטוי בעדותו של עד המאשימה ובמסמכים שנערכו על ידו והוגשו מטעם המאשימה, יש בה כדי לבסס את האישום המיוחס לנאשם כפי שיפורט בהמשך. עדותו של עד המאשימה במסגרת חקירתו הנגדית היתה בעיני מפורטת, כנה, רצופה, חד משמעית ובוודאי לא נסתרה כפי שביקש הנאשם לטעון בסיכומיו.

גרסת הנאשם

13. הנאשם העלה במסגרת גרסתו טענות אשר נטענו למרבה הצער בעלמא וללא כל תימוכין ולמעשה מבוססות על השערות וסברות. כך טען הנאשם בעת חקירתו הנגדית של עד המאשימה כי בזמן בו נתפס על כביש הערבה היה עומס תנועה והיו עוד לפחות חמש מכוניות מסוג מזדה 3 שחלקן אף מאותה חברת השכרה - הרץ, היא חברת ההשכרה ממנה שכר הנאשם את רכבו.

14. טענה זו אשר הוצגה כעובדה בפני עד המאשימה נטענה בעלמא וללא כל ביסוס. יתרה מכך, בחקירתו הראשית של הנאשם ציין כי לאורך כל הדרך נעקף רכבו על ידי כלי רכב אחרים ולידו "**נסעו עוד שלוש מכוניות מזדה**" ועל כן בהכרח אם זוהה על ידי עד המאשימה רכב מסוג מזדה 3 במהירות של 166 קמ"ש, הרי שבהכרח אין מדובר ברכבו של הנאשם אלא ברכב אחר שהגיע לפניו, ואילו עד המאשימה לא שם לב שמדובר ברכב זהה אחר אשר עקף את רכבו של הנאשם.

מדובר בשינוי הגרסה באשר למספר כלי הרכב, כאשר הנאשם ביקש בסיכומיו "להסביר" שינוי זה בכך, שבתחילה טען כי מדובר בחמש מכוניות לאורך כל הדרך ואילו בקטע הכביש הספציפי דובר רק על שלוש מכוניות.

כך או כך מדובר בשתי טענות שונות המעידות לכאורה על צירוף מקרים יחודי, בו באותו קטע כביש ממש בו נתפס הנאשם, נמצאו ארבעה כלי רכב זהים, בסוגם, צבעם ובעובדה כי הושכרו מאותה חברת השכרה. כל זאת כאמור כאשר גרסת המאשימה כי הנאשם היה בודד בכוון נסיעתו, לא נסתרה ויותר מכך, הנאשם כלל לא הלן על תקינות מכשיר המדידה.

15. עוד ראוי לציין כי טענה זו של הנאשם לא נטענה לפני עד המאשימה בעת שנתפס, לא נרשמה מפיו והנאשם אף לא טען בדומה לטענתו לעניין הצגת המהירות, כי העלה את הטענה ואולם זו לא נרשמה על ידי עד המאשימה.

הנאשם בגרסה שהציג, טען הנאשם כי המהירות אשר בה לכאורה נתפס נהוג לא הוצגה לפניו על ידי עד המאשימה. יצוין כי בזכרון הדברים להפעלת מכשיר "הדבורה" אשר הוגש וסומן כ-2, סימן עד המאשימה בסעיף 8 כי נתוני המדידה הוצגו בפני הנהג.

גם בעדותו חזר עד המאשימה על גרסתו כי מהירות הנסיעה שנמדדה הוצגה בפני הנאשם ובפני רעייתו ואולם הנאשם בחר שלא להסתכל בה, ואילו אשתו היא זו שמסרה לו את המהירות שהוצגה כאמור על הצג.

גרסתו של עד המאשימה לעניין זה לא נשללה.

16. יתרה מכך, הנאשם בחקירתו הראשית ציין כי כאשר נעצר ולאחר שהמתין ברכבו כ-20 דקות קרא לו עד המאשימה לניידת באמצעות הכריזה. הנאשם ביקש לראות את המהירות על הצג ואולם השוטר כל

הזמן ישב "עם הראש למטה".

17. בנסיבות אלה בהן מתאר הנאשם את העובדה כי ירד מרכבו שלו וניגש לרכב הניידת, הרי שסביר להניח כי יכול היה לצפות במהירות המוצגת על הצג בתוך הניידת, ואף אם לכאורה עד המאשימה ישב כל הזמן, כלשונו של הנאשם עם הראש למטה, אין הדבר מונע מהנאשם להביט בצג הממוקם בתוך הניידת.

לאור האמור לעניין זה אני סבורה כי אין בטענה זו של הנאשם כדי לשלול את מהירות הנהיגה המיוחסת לו, אף אילו היתה מתקבלת הטענה כי המהירות שנמדדה לא הוצגה לפניו, ואולם אין בידי לקבוע קביעה זו נוכח האמור לעיל.

18. באשר למהירות בה טען הנאשם כי נהג, הנאשם טען לראשונה בעת חקירתו הראשית כי נהג במהירות של כ- 90 קמ"ש בלבד. בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם העובדה כי לראשונה בעת חקירתו הראשית העלה את הטענה כי נהג במהירות של 90 קמ"ש ולא העלה טענה זו בעת ההליך המנהלי של ביטול פסילה מנהלית.

הנאשם השיב כי שם, קרי בהליך המנהלי, לא העלה את כל הטענות אלא רק את נושא החזרת רישיון הנהיגה.

בהמשך טען כי בהליך המנהלי איננו מנהל משפט אלא מציג את הטענות לביטול הפסילה. נוכח עדותו זו של הנאשם, הרי שלא ניתן לקבל את טענותיו האחרות הן בסיכומיו והן בחקירתו הראשית והנגדית, כי יש לקבל את קביעותיו של המותב אשר דן בבקשה לביטול פסילה מנהלית, כקביעות סופיות וכחזות הכל.

כדברי הנאשם, מדובר בהחלטה שניתנה במסגרת הליך מנהלי, כאשר בהליך זה דן בית המשפט בקיומן של ראיות לכאורה גולמיות בלבד, ובוודאי לא בקביעת עובדות ומהימנות לאחר הליך של שמיעת ראיות.

19. ראוי להדגיש כי על אף טענתו הנחרצת של הנאשם כי נהג במהירות של כ- 90 קמ"ש בלבד, הרי שגם בעת שנתפס טען, והדברים נרשמו בפרק "דברי הנהג" בדו"ח, כי אילו היתה מהירות, הרי הסיבה לכך כי הרכב שכור ולא רכבו של הנאשם.

הנאשם אף אישר בחקירתו הנגדית כי דברים אלה אשר נרשמו על ידי עד המאשימה כדבריו, הינם נכונים - עמוד 9 לפרוטוקול שורות 9 ו-10.

20. כאשר נשאל הנאשם בחקירתו הנגדית מדוע העובדה כי הרכב שכור היא רלוונטית, טען המשיב כי יודע בוודאות באיזו מהירות הוא נוהג, אבל בגלל שמדובר ברכב שכור ביקש לראות את המהירות.

יצוין לעניין זה כי העובדה כי הרכב שכור אכן כטענת ב"כ המאשימה איננה רלוונטית, ובוודאי לא בנסיבותיו הספציפיות של הנאשם אשר חזר והדגיש הוא ורעייתו, עדת ההגנה מטעמו, כי הוא מקפיד הקפדה יתרה על נהיגה במהירות המותרת. רעייתו של הנאשם טענה בחקירתה כי "**לא יכול להיות**" כי הנאשם עבר על המהירות המותרת וגם לא יכול להיות כי הנאשם אף נהג במהירות של 105 קמ"ש.

על כן, נוכח טענתם הנחרצת כל כך של הנאשם ואשתו כי הנאשם הינו נהג זהיר, העוסק בתחום התעבורה ושבתמקרה הספציפי נהג במהירות של 90 קמ"ש, כאשר אשתו לטענתה ישבה לידו ברכב ואף היא שמה לב למהירות הנסיעה, הרי שלעובדה כי שהרכב מושכר ולכאורה איננו רכבו הפרטי של הנאשם, אין כל רלוונטיות. שכן, לכאורה לאורך כל הנסיעה ובכל רגע נתון מקפידים הנאשם ואשתו להביט על צג המהירות על מנת לא לחרוג מהמהירות המותרת של 90 קמ"ש ולו במעט. (אשתו של הנאשם אף שללה כאמור בחקירתה הנגדית, נהיגה במהירות של 105 קמ"ש).

21. עוד טען הנאשם כי רכבו נעקף על ידי מכוניות רבות ויתכן כי אחת מאותן מכוניות היא זו שנמדדה במהירות המיוחסת לנאשם. הנאשם בחקירתו הנגדית ציין: "**היו מכוניות שעקפו אותי בצורה מטורפת**" (עמוד 9 לפרוטוקול שורות 3 ו-4).

אשתו של הנאשם, לעומת זאת, נשאלה לעניין כלי הרכב אשר עקפו את רכבו של הנאשם והתבקשה להתייחס למהירות נסיעתם של כלי הרכב העוקפים, וזו העריכה כי מדובר במהירות עקיפה של 100 קמ"ש (עמוד 11 לפרוטוקול שורות 13 ו-14).

אם כן בוודאי לא ניתן לומר כי מהירות עקיפה של 100 קמ"ש, רכב הנוסע במהירות של 90 קמ"ש, הינה מהירות מטורפת, כהגדרתו של הנאשם.

22. כפי שצוין לעיל הנאשם טען כי בקטע הכביש או בסמוך לו נסעו עוד שלוש עד חמש מכוניות מסוג צבע וחברת השכרה זהים לרכב בו נסע הנאשם. גם בעניין זה סתרה אשתו של הנאשם את גרסתו וטענה בחקירתה הנגדית כי "**בערך שני כלי רכב בלבד**", עקפו את רכב הנאשם בסמיכות למועד בו נעצרו, ורק אחת מהן היתה מסוג מזדה 3 בצבע אפור המושכרת מחברת ההשכרה "הרץ". אם כן גם בעניין זה זו נתגלו סתירות בין גרסת הנאשם וגרסת אשתו, בנוסף לסתירות בגרסת הנאשם עצמו.

23. הנאשם בחר בחקירתו הנגדית ובסיכומיו להביע דעתו באופן חריג ומעט בוטה יש לומר, על אופיו של עד המאשימה. מדובר בטענות שאינני סבורה כי הן רלוונטיות לקביעת העובדות בהליך זה או למהימנות עד המאשימה. בעניין זה בחר הנאשם בחקירתו הנגדית לומר דברים אלה:

"**אני משוכנע ואני ראיתי את זה שהשוטר עובד בשיטת הקופי פייסט וניתן לראות את הדוחות שלו זהים לחלוטין. אני לא יכול לבדוק את כל הדוחות שלו אבל בית המשפט והתובע ראה.**"

ובהמשך:

"לשאלת בית המשפט לא בדקתי דוחות אחרים של השוטר הזה".

24. לא ברור על יסוד אלו נתונים ועל סמך אלו עובדות העלה הנאשם טענה זו כלפי עד המאשימה, ובמיוחד כאשר מדובר בטענות המועלות באופן אישי נגד עד המאשימה.

הטענות אינן מבוססות ונטענו גם בעניין זה בעלמא וללא כל תימוכין.

25. בדומה, על אף שהיתה לו הזדמנות לכך, לא הביא הנאשם כל אסמכתאות לטענתו הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית ובסיכומיו, לכך כי הינו פעיל מאד כלשונו בנושא מניעת תאונות דרכים וכי יש לו תכנית השתלמות שלמה בנושא זה, (עמוד 6 לפרוטוקול שורות 30 עד 32), ולכן "הזדעזע" מהאירוע כולו.

26. בנסיבות אלה ונוכח כל האמור לעיל, אני סבורה כי עלה בידי המאשימה להוכיח את כלל רכיבי העבירה המיוחסת לנאשם.

עדותו של עד המאשימה היתה בעיני רצופה ומהימנה, בעוד שבגרסת הנאשם נתגלו סתירות, נטענו טענות הגנה ללא כל ביסוס ותימוכין, וכן נתגלו סתירות בין עדותו שלו ובין עדותה של עדת ההגנה מטעמו, הכל כפי שפורט לעיל.

27. על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

קובעת לטיעונים לעונש ליום 28.10.14 בשעה 12:30.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ד, 20 יולי 2014, בהעדר הצדדים.